

Ultimii cinci regi ai lui Iuda

Pentru studiul din această săptămână, citește: 2 Cronici 34; 36:11-14;
Ieremia 22:1-19; 23:2-8; 29:1-14.

Sabat după-amiază

Completează și memorează: „*Judeca pricina săracului și a celui*
_____.”
(Ieremia 22:16)

În anii 1800, celebrul scriitor rus Fiodor Dostoievski a petrecut patru ani în închisoarea siberiană pentru activități politice subversive. Ulterior, când și-a consemnat experiențele, a vorbit despre lipsa totală de remușcare a unor deținuți pentru comportamentul lor oribil. „În decurs de câțiva ani, nu am văzut niciodată vreun semn de căință la acești oameni; nicio urmă de întristare pentru crimele lor, iar cei mai mulți dintre ei se considerau în sinea lor absolut îndreptățiți.” – Joseph Frank, *Dostoevsky, the Years of Ordeal, 1850–1859*, p. 95

S-ar putea spune același lucru și despre cei cinci regi care au condus Iuda în timpul lucrării lui Ieremia, singura excepție de la regulă fiind Iosia. Unul după altul, oamenii aceștia lasă impresia că nu și-au regretat deloc faptele, deși devenea tot mai clar că faptele lor atrăgeau calamitățile cu privire la care îi avertizase Domnul prin Ieremia.

Dumnezeu nu a avut niciodată în plan să pună un rege peste Israel și, până la finalul acestui studiu, vom înțelege mai bine de ce. Vom mai înțelege de asemenea presiunile la care a fost supus Ieremia în timpul lucrării sale.

A început **Săptămâna de consacrare.**

Iosia a fost al șaisprezecelea rege în Regatul de Sud și a domnit între anii 640 și 609 î.Hr. A urcat pe tron la vârsta de opt ani, după mai bine de jumătate de secol de declin moral și spiritual sub tatăl său, Amon, și bunicul său, Manase, doi dintre cei mai răi regi ai lui Iuda. Însă, spre deosebire de înaintașii lui, Iosia „a făcut ce este bine înaintea Domnului” (2 Împărați 22:2), cu toate că mediul îi era potrivit.

„Născut dintr-un rege nelegiuit, înconjurat de ispitele de a merge pe urmele pașilor tatălui său și cu puțini sfinți care să-l încurajeze pe calea binelui, Iosia a fost cu toate acestea fidel Dumnezeului lui Israel. Fiind avertizat de greșelile generațiilor trecute, el a ales să facă binele, în loc să coboare pe treapta de jos a păcatului și degradării, unde ajunseseră tatăl și bunicul său. El «nu s-a abătut de la ea [de la Lege] nici la dreapta, nici la stânga». Ca unul care trebuia să ocupe o poziție de încredere, s-a hotărât să asculte de învățătura care fusese dată ca îndrumare pentru conducătorii lui Israel, iar ascultarea lui I-a dat lui Dumnezeu posibilitatea de a-l folosi ca pe un vas de cinste.” – Ellen G. White, *Profeți și regi*, p. 384

1. Citește 2 Cronici 34 și notează componentele reformei lui Iosia. De ce ar trebui ca ele să se afle în centrul oricărei încercări de reformă spirituală, colectivă sau individuală?

Reforma lui Iosia a avut două componente majore. În primul rând, eliminarea pe cât posibil a tot ce aducea a idolatrie, înlăturarea oricăror practici rele apărute în popor.

Acesta era însă numai primul pas. Absența răului sau a practicilor greșite nu echivalează în mod automat cu prezența binelui. În al doilea rând, după ce a auzit ce scria în Cartea legii, regele a făcut un legământ înaintea Domnului „să păzească poruncile Lui, învățăturile Lui și legile Lui din toată inima și din tot sufletul lui și să împlinească cuvintele legământului scrise în cartea aceasta” (2 Cronici 34:31).

Ce ne spune istoria lui Iosia despre puterea exemplului pozitiv? Ce influență au acțiunile și cuvintele tale asupra altora?

Obiectivele instructorului

La nivelul cunoștințelor: Membrii grupei să recapituleze istoria tragică a ultimilor regi ai lui Iuda și să urmărească modul cum s-a agravat situația poporului după moartea lui Iosia.

La nivelul sentimentelor: Să încerce să înțeleagă frustrarea pe care a simțit-o Ieremia (dar și Dumnezeu) când acești ultimi regi au desconsiderat înștiințările divine.

La nivel practic: Să dovedească practic apartenența la rămășița lui Dumnezeu prevestită de Ieremia în vremea sa, dar și în profețiile despre timpul sfârșitului.

SCHIȚA STUDIULUI

I. Cunoștințe: Lecții din istorie

- A. Cum explici contrastul izbitor dintre Iosia și ultimii patru regi ai lui Iuda? Ce a făcut Iosia bine și ce au făcut ei rău?
- B. Zedechia a încercat să împace și Egiptul, și Babilonul. De ce, uneori, ne străduim să împăcăm două lucruri contradictorii? Explică.

II. Sentimente: Frustrare fără margini

- A. Cum reacționezi când lucrurile îți merg din ce în ce mai rău?
- B. De ce ar trebui (sau nu ar trebui) să le mai vorbim despre Hristos celor care ne ridiculizează permanent?

III. Practic: Parte a rămășiței lui Dumnezeu

- A. Dumnezeu a păstrat o rămășiță în vremea lui Ieremia. Cum poate cineva să facă parte din rămășița lui Dumnezeu din timpurile noastre?
- B. Cum te simți știind că faci parte din ultima biserică a rămășiței din istorie?

Rezumat: Între ultimul rege bun al lui Iuda, Iosia, și ultimii patru regi ai lui Iuda există un contrast izbitor. Aranjamentele politice, idolatria și nedreptatea socială au condus la distrugerea Ierusalimului în 587-586 î.Hr. Dumnezeu a promis totuși să păstreze o rămășiță, fapt care ne inspiră speranță în aceste timpuri din urmă.

Ioahaz (cunoscut și sub numele de Șalum) avea douăzeci și trei de ani când l-a urmat pe tatăl său la tron. Domnia lui a durat numai trei luni. Deoarece nu era favorabil politicii egiptene, faraonul l-a înlocuit cu fratele său. Ioahaz a fost dus în Egipt, unde a și murit. (Vezi 2 Cronici 36:4; 2 Împărați 23:31-34.)

Regele care i-a urmat lui Ioahaz a fost Ioiachim, care a domnit între anii 609 și 598 î.Hr. El era fiul lui Iosia. Când Ierusalimul a fost cucerit de Nebucadnețar, Ioiachim a fost dus în Babilon împreună cu vasele din templu. Ieremia a avertizat iarăși poporul că noul rege conducea națiunea pe o cale greșită.

2. Citește Ieremia 22:1-19. Ce fapte ale lui Ioiachim i-au atras mustrări aspre din partea Domnului?

Vorbind prin Ieremia, Domnul a avut cuvinte foarte tăioase pentru acest conducător corupt și lacom. Ioiachim a fost un rege asupritor și avar care le-a impus supușilor săi taxe grele (vezi 2 Împărați 23:35), ca să le poată da tribut egiptenilor. Mai rău chiar, i-a supus la muncă forțată pentru ridicarea unei construcții laborioase deasupra palatului său, sfidând astfel Tora, care cerea ca oamenii să fie plătiți pentru munca lor: „Să nu asuprești pe aproapele tău și să nu storci nimic de la el prin silă. Să nu oprești până a doua zi plata celui tocmit cu ziua” (Leviticul 19:13). Spre deosebire de tatăl său, Iosia, Ioiachim a permis iarăși religiilor păgâne să prospere în țară.

Ieremia 22:16 este un text impresionant. Comparându-l pe Ioiachim cel corupt cu tatăl său, Iosia, Domnul îi spune că acesta „judeca pricina săracului și a celui lipsit și era fericit”. Apoi îl întreabă: „Nu înseamnă lucrul acesta a Mă cunoaște?” Altfel spus, dovada adevăratei cunoașteri de Dumnezeu este modul în care cineva se poartă cu cei în nevoie; a-L cunoaște pe Domnul înseamnă a ieși din carcasa egoismului nostru pentru a le face bine celor care nu au cu ce ne răsplăti. Remarcăm aici, ca de altfel și în restul Bibliei, grija Domnului pentru cei săraci și neajutorăți, precum și obligația noastră de a-i ajuta pe cei în nevoie.

Ce dovedesc faptele tale: Îl cunoști pe Domnul sau nu?

PAȘII ÎNVĂȚĂRII

1. MOTIVARE

Pasajul central: Ieremia 34:6,7,21,22.

Ideea de bază: Vine în viață un moment când Dumnezeu permite să culegem roadele deciziilor greșite, acumulate pe o perioadă mai lungă. Devastarea Regatului Iuda și a Ierusalimului de către Nebucadnețar, împăratul Babilonului, demonstrează foarte bine ce se întâmplă atunci când ignorăm continuu mesajele de avertizare trimise de Dumnezeu.

Nebucadnețar, împăratul Babilonului, a condus trei campanii împotriva Ierusalimului. Prima campanie a avut loc în 605 î.Hr., când i-a luat ca prizonieri de război și pe Daniel și pe prietenii lui. A doua campanie a avut loc în 598–597 î.Hr., când Ioiachim s-a răsculat împotriva lui și a încheiat o alianță cu Egiptul. Nebucadnețar asediază Ierusalimul, dar Ioiachim moare înainte ca babilonienii să cucerească cetatea. Ioiachim, fiul lui Ioiachim, domnește trei luni și este apoi deportat în Babilon, iar în locul lui este numit Zedechia, ultimul rege al lui Iuda. Atunci scena se repetă: Zedechia încheie o alianță cu Egiptul (Ieremia 37:6-10; 38:14-28) împotriva Babilonului, Nebucadnețar vine cu oștirile sale împotriva lui Iuda și distruge toate cetățile iudaice care-i stau în cale (Ieremia 34:7). În final, asediază Ierusalimul. De data aceasta, distruge complet cetatea și templul (vezi descrierea impresionantă din Psalmii 74:1-8). Relatarea subliniază faptul că, atunci, conducătorii Ierusalimului au repetat greșelile predecesorilor lor și face trimitere la aspectul personal al răzvrătirii repetate împotriva lui Dumnezeu.

Discuție introductivă: Lachiș a fost a doua cetate importantă din Iuda (după Ierusalim) în cea mai mare parte a istoriei Vechiului Testament. Era înconjurată de plantații de viță-de-vie și dădea spre valea care ducea la Ierusalim dinspre sudul Regatului Iuda (și dinspre Egipt). Arheologia ne-a oferit informații prețioase despre ultimele zile ale Regatului Iuda, când Nebucadnețar a mărșăluit împotriva Ierusalimului ca să-l distrugă. În 1935, John Starkey a excavat stratul de moloz depus cu ocazia asediului și a descoperit pe podeaua unei camere de gardă dintr-o poartă monumentală care asigură accesul în cetate câteva bucăți de ceramică inscripționate (*ostraca*), obiecte care au devenit cunoscute sub numele de *Scrisorile din Lachiș*. Ele descriu dramatic momentele finale ale Rega-

Al nouăsprezecelea rege al lui Iuda a fost Ioiachin, fiul lui Ioiachim. El a domnit pe tronul lui David doar trei luni și jumătate. În 598 î.Hr., Nebucadnețar a asediat Ierusalimul și i-a luat ca prizonieri pe rege, care era în vârstă de optsprezece ani, împreună cu mama sa, soțiile sale și mulți dintre curteni. În 561 î.Hr., în al treizeci și șaptelea an de când era în captivitate, Ioiachin a primit îndurare din partea lui Evil-Merodac, succesorul lui Nebucadnețar. I s-a dat voie să stea la masă împreună cu împăratul Babilonului și să poarte haine regale. (Vezi 2 Împărați 25:27-30; Ieremia 52:31-34.) Fiii lui erau în Babilon împreună cu el, dar profeția lui Ieremia spunea că ei nu aveau să urce pe tronul lui David.

3. Citește Ieremia 29:1-14. Cum și-a manifestat Dumnezeu dragostea și harul chiar prin aceste evenimente tragice?

Printre versetele cele mai cunoscute din Biblie se numără și acesta: „«Căci Eu știu gândurile pe care le am cu privire la voi», zice Domnul, «gânduri de pace și nu de nenorocire, ca să vă dau un viitor și o nădejde»” (Ieremia 29:11). Contextul imediat este acesta: Domnul Se adresează prin Ieremia robilor din Iuda care se vedeau complet deznădăjdiți. El îi asigură aici că încă îi mai iubea și că le urmărea binele, chiar dacă, pe moment, situația lor era foarte grea. Și fără îndoială că ei au primit cu mare bucurie cuvintele Sale de încurajare și de speranță. Puteau fi siguri că aveau „un viitor și o nădejde”, deși la momentul acela nu auzeau decât avertizări și amenințări. Cât de mult trebuie să fi însemnat pentru ei această frumoasă asigurare!

„Un viitor și o nădejde”? Ce făgăduințe ale Domnului legate de „un viitor și o nădejde” poți invoca chiar acum, chiar în circumstanțele în care te găsești?

tului de Sud, arătând cum Nebucadnețar a distrus sistematic toate cetățile importante până când a rămas în picioare numai Ierusalimul. În *Scrisoarea a IV-a*, citim: „Și să știe [domnul meu] că urmărim să vedem semnalele cu foc din Lachiș.” Este posibil ca scrisoarea aceasta să fi fost trimisă din Ierusalim de un străjer care aștepta îngrijorat un semn de viață din Lachiș, prin intermediul semnalelor cu foc din timpul nopții. Foarte probabil că răspunsul nu a mai venit, din moment ce scrisoarea a fost găsită printre straturile de zid ars, prăbușit peste vase de depozitare și săgeți babiloniene. Dumnezeu a pedepsit Iuda și Ierusalimul. Cum explicăm faptul că un Dumnezeu iubitor a îngăduit ca babilonienii să-i pedepsească pe cei din poporul Său?

2. APROFUNDAREA STUDIULUI

Contrastul dintre ultimul rege bun al lui Iuda, Iosia, și cei patru regi răi care i-au urmat este formidabil. Marea întrebare este: Cum a fost posibil ca Iuda să decadă într-un timp atât de scurt de la reformele religioase și de la citirea Legii în 621 î.Hr., sub conducerea lui Iosia (2 Cronici 34), la adâncimile idolatriei și ale aranjamentelor politice ale lui Ioahaz, Ioiachim, Ioiachin și Zedechia, care au pecetluit soarta Regatului Iuda și au atras asupra lui pedeapsa divină executată prin intermediul babilonienilor?

Comentariu biblic

I. De la Iosia la judecată (2 Cronici 34:30-33 și Daniel 1:2)

Reformele religioase ale lui Iosia au fost motivate de faptul că, în timpul renovării templului, din anul 621 î.Hr., la cinci ani după ce Ieremia fusese chemat ca profet, a fost găsită „întâmplător” Legea. „Cartea legii” (2 Cronici 34:15) poate face referire la cele cinci cărți ale lui Moise, Pentateuhul; dar *torah* este un concept mult mai larg, care cuprinde atât Cele Zece Porunci, cât și intervențiile pline de har ale lui Dumnezeu în favoarea oamenilor, atât în istorie, cât și prin învățătură (vezi Psalmii 1, 19, 119). Astfel, prin citirea Cărții legii, Iosia a înțeles cu durere cât de departe se afla Iuda de intenția lui Dumnezeu pentru acest popor și cât de aproape era judecata.

Cu toate acestea, datorită reformelor lui, pedeapsa iminentă a fost amânată și adusă abia în timpul succesorilor săi (2 Cronici 34:23-28). Daniel descrie prima cucerire a Ierusalimului de către Nebucadnețar

4. Ce ni se spune în 2 Cronici 36:11-14 despre ultimul rege al lui Iuda înainte de distrugerea finală a poporului? Ce simptome ale apostaziei sunt dezvăluite în aceste texte?

Zedechia, care este cunoscut și sub numele de Matania, a preluat tronul la vârsta de douăzeci și unu de ani, ca rege-marionetă instalat de Nebucadnețar. Din nefericire, după cum reiese din textul biblic, el nu a învățat prea multe din istoria regilor anteriori și, ca urmare, a adus asupra națiunii o și mai mare ruină.

2 Cronici 36:14 face o afirmație foarte profundă, care surprinde esența apostaziei lor. În lista tuturor reșelilor făcute sub domnia lui Zedechia, apare și faptul că poporul din Iuda a urmat „toate urâciunile neamurilor”.

Iată-i unde ajunseseră la numai câteva sute de ani după exod, la numai câteva sute de ani de existență ca popor al legământului, de lumină a neamurilor (Deuteronomul 4:5-8)! Erau atât de prinși în cultura predominantă, atât de prinși în mediul cultural și religios, încât făceau „toate urâciunile” păgânilor.

Există vreun mesaj pentru noi aici?

5. Citește Ieremia 38:14-18. Ce l-a întrebat regele pe Ieremia și de ce?

Domnul dăduse de nenumărate ori îndrumarea clară ca poporul să se supună stăpânirii Babilonului, arătând că înfrângerea aceasta era o pedeapsă pentru nelegiuirea lor. Cu toate acestea, Zedechia a refuzat să asculte și a făcut o alianță împotriva lui Nebucadnețar. Iuda avea mari speranțe într-o victorie militară egipteană. Însă Nebucadnețar a învins oștirea Egiptului în anul 597 î.Hr., pecetluind astfel pentru totdeauna soarta Ierusalimului și a poporului din Iuda. Ocaziile oferite de a-și regreta faptele, de a se schimba și a lua totul de la început au fost refuzate.

Biserica noastră a fost adusă la existență pentru a proclama un mesaj unic în lume. În multe privințe, misiunea noastră este asemănătoare cu misiunea locuitorilor lui Iuda. Ce lecții putem și ar trebui să ne însușim din greșelile lor?

ca pe un act al judecății divine: „Domnul a dat în mâinile lui pe Ioiachim, împăratul lui Iuda” (Daniel 1:2). Din perspectivă biblică, Dumnezeu este activ implicat în îndeplinirea judecății asupra lui Iuda, folosindu-i pe babilonieni ca pe un instrument al mâniei Sale.

De discutat: Pentru mulți, imaginea biblică a unui Dumnezeu activ implicat în îndeplinirea judecății nu este deloc comodă. Cum o putem înțelege și integra în imaginea Sa de Dumnezeu iubitor?

II. Răzvrătire repetată (Ieremia 22:1-19)

Ioiachim și Zedechia s-au răzvrătit în mod repetat împotriva lui Nebucadnețar, instrumentul judecății divine, încheind alianțe cu Egiptul și încălcând jurământul de credință față de babilonieni. Însă acest aranjament politic nu a fost decât o nouă dovadă de răzvrătire împotriva lui Dumnezeu.

Este interesant să studiem simptomele acestei răzvrătiri. Un simptom este nedreptatea socială: săracii erau oprimați și exploatați, iar bogații trăiau în lux. Un alt simptom este idolatria prin instituirea ritualurilor păgâne în templu. Merită notat aici că profeții Vechiului Testament au vorbit în mod repetat despre aceste două aspecte majore ale răzvrătirii. Din cauza acestor două păcate s-a ajuns în final la exil.

De discutat: Ce loc ocupă dreptatea și implicarea socială în viața creștinului de astăzi? Dar idolatria modernă? Cum dovedesc aceste aspecte răzvrătirea lumii contemporane împotriva lui Dumnezeu?

III. Rămășița (Ieremia 23:1-8)

După secole întregi de manifestări bogate ale harului și de avertizări profetice, Dumnezeu aduce pedeapsa, dar o amestecă cu har și speranță. Acesta este mesajul despre rămășiță (un motiv care străbate ca un fir roșu toate cărțile Bibliei): de la potop la biserica din timpul sfârșitului, a existat întotdeauna o rămășiță de oameni credincioși.

În contrast cu motivul rămășiței, în Ieremia 23:1-4 apare metafora păstorilor răi, care arată cât de mult s-a îndepărtat conducerea lui Iuda de idealul divin. În loc să păstorească oile, ei le risipeau – o aluzie la exilul apropiat care avea să fie consecința abuzului lor de putere.

Al doilea verb din versetul 2, tradus cu „a izgoni” are conotația de „a duce pe cineva în rătăcire” sau „a câștiga pe cineva de partea unei religii” și este utilizat cu acest sens în Deuteronomul 13:13. În versetul 3, avem reversul acestor acțiuni: Dumnezeu Însuși, ca Păstor divin, va

6. Ce s-a întâmplat cu Iuda și cu Ierusalimul după respingerea înștiințărilor lui Dumnezeu? Ieremia 39:8,9

Avertizările lui Dumnezeu s-au împlinit cu exactitate. Oricât n-au vrut să le creadă, iudeii au ajuns să le vadă petrecându-se sub privirile lor. Cine dintre noi nu a trecut în viață printr-o situație asemănătoare? Suntem avertizați de Domnul să nu facem un anumit lucru ca să nu ni se întâmple ceva rău, totuși noi îl facem și apoi suferim consecințele.

7. Ce mesaj de speranță se găsește în Ieremia 23:2-8?

Din perspectivă omenească, totul părea pierdut: țara zăcea în ruine, templul era distrus, conducătorii se aflau în exil ca robi, iar cetatea Ierusalim era un morman de pietre. Poporul evreu ar fi trebuit să-și piardă urma în istorie, ca multe alte popoare ce au trecut prin experiențe similare.

Domnul însă avea alte planuri și le-a dat speranța că nu era totul pierdut, că o rămășiță avea să supraviețuiască și să se întoarcă în patrie și că, prin ea, aveau să se împlinească făgăduințele. Observăm că avertizările cu privire la condamnare și distrugere mergeau în paralel cu mesajele de speranță.

„Anii întunecați de distrugere și moarte care au marcat sfârșitul Regatului lui Iuda ar fi adus disperarea chiar și în inima cea mai tare dacă nu ar fi fost încurajările din cuvintele profetice ale mesagerilor lui Dumnezeu. Prin Ieremia în Ierusalim, prin Daniel la curtea Babilonului, prin Ezechiel pe malurile Chebarului, Domnul, cu îndurare, și-a făcut cunoscut în mod clar planul veșnic și a dat asigurarea că dorea să împlinească pentru poporul Său ales făgăduințele consemnate în scrierile lui Moise. Ceea ce spusese că avea să facă pentru aceia care se vor dovedi loiali Lui, avea să și împlinească.” – Ellen G. White, *Profeți și regi*, p. 464

păzi și va strânge o rămășiță și o va aduce înapoi la pășunea ei. La întoarcerea din exil, rămășița lui Israel va avea un nou tip de conducător: Păstorul-Împărat, „Odrasla neprihănită”. Această frumoasă făgăduință mesianică își găsește împlinirea escatologică (observă expresia escatologică „iată, vin zile” din versetele 5 și 7) în Isus Hristos, care Își va conduce biserica rămășiței în siguranță în timpul sfârșitului.

De discutat: Care sunt caracteristicile rămășiței biblice? În ce măsură se văd în rămășița din vremea de acum?

3. APLICAȚIA

Răzvrătirea împotriva lui Dumnezeu (care de multe ori se manifestă prin comportament dezordonat și idolatrie) există în secolul al XXI-lea la fel de mult ca în timpul lui Ieremia, doar că judecățile lui Dumnezeu nu mai sunt la fel de tangibile și imediate ca în vremurile biblice. Când discutați în grupă despre aceste subiecte, este important să le contextualizați ca să puteți face aplicația la viața voastră. Pe primul plan în mintea voastră trebuie totuși să rămână subiectul rămășiței.

Întrebări

1. Ce formă au luat simptomele răzvrătirii lui Iuda în cultura și societatea noastră?
2. Ce înseamnă pentru tine faptul că faci parte din rămășiță, din ultima biserică de pe pământ?

4. ACTIVITATE

O mare parte a mesajelor profetice din Vechiul Testament denunță nedreptatea socială, iar comportamentul dezordonat reprezintă de multe ori barometrul pierderii spiritualității autentice.

Activitate cu grupa

1. În cadrul grupei, gândiți-vă la un proiect pe plan local, care să vină în întâmpinarea nevoilor unei categorii sociale vulnerabile despre care vorbește Ieremia: săraci, văduve (văduvi), străini și orfani, din zona în care locuiți. Lista poate fi completată cu mame singure, deținuți, dependenți de droguri etc. Ideal ar fi ca proiectul să nu prevadă o singură acțiune, ci să fie inclusă între activitățile regulate ale grupei.
2. Prezentați acțiunea în fața bisericii și încurajați celelalte grupe să inițieze acțiuni similare. Observați ce impact au asupra lucrării de evanghelizare și asupra botezurilor din biserică locală.

Întrebări recapitulative

1. Care au fost cele două componente ale reformei lui Iosia? Conform acestui model, ce trebuie făcut pentru producerea unei reforme spirituale în prezent?
2. Prin ce s-a caracterizat domnia lui Ioiachim și cum se explică faptele acestui fiu de reformator? De ce, în multe cazuri, urmașii oame- nilor buni nu calcă pe urmele părinților lor?
3. Ce înseamnă, în contextul studiului, „a-L cunoaște pe Domnul”? Ce înseamnă în prezent „a-L cunoaște pe Domnul”?
4. Cum și-a manifestat Dumnezeu dragostea și harul cu ocazia dis- trugerii Ierusalimului? Cum își manifestă El harul în mijlocul tra- gediilor din prezent?
5. Ce simptome ale apostaziei se manifestau pe vremea lui Zedechia, ultimul rege al lui Iuda? Ce putem face pentru a nu ajunge în situ- ația aceasta?
6. De ce poporul evreu nu s-a pierdut în negura istoriei? Ce dovezi există că planul lui Dumnezeu continuă și în prezent?

BIBLIA ȘI CARTEA ANULUI – STUDIU LA RÂND

Biblia: Exodul 33–39

1. Ce le-a poruncit Dumnezeu copiilor lui Israel să-și arunce de pe ei?
2. Ce i-au spus lui Moise bărbații iscusii în toate lucrările sfântului locaș?
3. Din ce material era făcut chivotul?
4. În ce culori erau vopsite materialele pentru veșmintele preoțești?

Cartea *Viața lui Iisus*, capitolul 42

5. Ce anume va fi socotit fără valoare în ziua când Dumnezeu va aduce orice faptă la judecată?

VEȘTI MISIONARE

3 octombrie

1. O carieră foarte satisfăcătoare (1)

Harry și Alex* lucrau ca paznici în Malawi. Stăteau de vorbă deseori ca să scape de plictiseală. Într-o noapte, Alex i-a spus:

- Am o idee! Noi am putea să câștigăm niște bani în plus!
- Ce idee? Întrebă Harry curios.

- Am putea folosi armele într-o mică afacere, zise Alex. Bogații au mai mult decât le trebuie, iar noi avem prea puțin. Am putea lua câte ceva de la ei ca să echilibrăm balanța!

Harry a ezitat la început, dar, în final, a acceptat. Au spart locuința unei familii bogate și au furat bani și tot ce puteau duce. După câteva zile, au mai jefuit și alte locuințe. Însă, într-o noapte, au fost prinși. În timp ce se afla în închisoare, Harry și-a dat seama de gravitatea faptelor lui. Amândoi fuseseră condamnați la opt ani de muncă silnică într-o închisoare de maximă securitate, dar au fost trimiși în centre de detenție diferite.

Oricum, Harry era hotărât să evadeze. Avea imprimată pe cămașă perioada detenției. Într-o zi, a mituit un alt deținut să facă schimb de cămașă cu el pentru că avea o perioadă de detenție mai mică.

Datorită cămășii noi, a primit de lucru în grădina închisorii unde nu era atât de bine păzit. A observat că, în fiecare după-amiază, gardianul înarmat moțăia. Într-o zi, în timp ce gardianul căsca, Harry și-a aruncat sapa și a luat-o la fugă. Odată cu el au luat-o la fugă și ceilalți deținuți.

Gardienii au reușit să-i prindă pe toți, cu excepția lui Harry, care se ascunsese printre niște stânci. La lăsarea întunericii, au abandonat căutările și s-au întors în închisoare. Harry a ieșit din ascunzătoare și a scăpat neprins.

Apoi și-a găsit un loc de muncă și, timp de optsprezece luni, și-a văzut de treabă și nu a mai intrat în conflict cu legea. Dar, într-o zi, când a ajuns în stația de autobuz, a fost prins de poliție și dus înapoi la închisoare. Acum, perioada de detenție se prelungise la zece ani.

Spre uimirea lui, în celula în care a fost repartizat l-a găsit pe Alex, fostul lui prieten de hoții.

– Hei, am o idee! i-a zis Alex după o vreme.

– Ce idee mai ai? îl întreabă Harry, amintindu-și de zilele de odinioară.

Fiindcă zidurile închisorii erau din chirpici și erau acoperite cu un strat gros de ciment, cei doi s-au gândit să sape un mic culoar și să evadeze. În trei zile, culoarul era gata. Au așteptat până când s-a făcut întuneric și apoi s-au strecurat afară.

Era liniște deplină, dar, în timp ce se cățarau pe zidul exterior, au fost observați de un gardian care a dat imediat alarma. Gardienii au pornit în urmărirea lor, dar ei erau deja departe.

Ajunși la șosea, au oprit o mașină, l-au scos pe șofer în drum și i-au luat mașina. S-au dus în oraș și au vândut mașina piesă cu piesă. O persoană a devenit suspicioasă și i-a denunțat la poliție. Alex a scăpat, dar Harry a fost prins. De data aceasta, a fost trimis într-un centru de detenție mic, în care putea fi urmărit îndeaproape.

(Va continua.)

*Alex este un pseudonim.

10 octombrie

2. O carieră foarte satisfăcătoare (2)

Câțiva creștini veneau săptămânal în vizită la închisoarea în care se afla Harry, ca să-i învețe pe deținuți despre Dumnezeu. Unul dintre ei l-a invitat pe Harry să li se alăture. El a acceptat, dar, în timpul întâlnirilor, mintea lui era ocupată tot timpul cu găsirea unei metode de evadare. Cineva i-a dat cartea *Tragedia veacurilor*. A citit-o, dar avea convingerea că, la câte delictе săvârșise, nu prezenta interes pentru Dumnezeu.

De multe ori, noaptea, unii deținuți cântau și se rugau împreună din celulele lor. Odată, cuvintele unui imn al lor i-au atins inima. „Am ră-tăcit departe de Dumnezeu, dar acum mă întorc acasă”, cântau ei. L-au năpădit lacrimile și a început să suspine. La fel s-a întâmplat și după

alte câteva zile. Atunci și-a dat seama că Dumnezeu îl chema acasă, iar el nu putea spune „nu”.

Harry a ezitat să se alăture unei anumite grupări religioase, pentru că nu știa care dintre ele susțineau adevărul biblic. A început să le studieze. A învățat și limba arabă ca să poată citi Coranul. Totuși nicio religie nu îl satisfăcea.

Apoi și-a adus aminte de cartea pe care o primise și a început să o recitească. De data aceasta, și-a dat seama că în ea se găsea adevărul.

S-a alăturat apoi grupei de studiu biblic condus de adventiști. S-a înscris la clasa de botez și a început să se pregătească. Însă, din nefericire, nu i s-a permis să iasă din închisoare ca să se boteze, din cauza evadărilor anterioare.

După o lună, a fost transferat la prima închisoare din care evadase. Gardienii l-au recunoscut imediat. Unii dintre ei auziseră că se schimbase și îl urmăreau să vadă dacă era adevărat. Chiar i-au mituit pe niște deținuți ca să-l spioneze!

Harry a fost foarte bucuros când a aflat că adventiștii susțineau serviciile divine și în acea închisoare. Li s-a alăturat și a continuat să studieze seminarul „Vocea profeției”, pe care îl începuse cu câteva luni mai înainte. În final, i s-a permis să se boteze.

Le-a scris rudelor lui și le-a anunțat că își predase viața lui Dumnezeu. Acestea l-au vizitat și s-au mirat cât de mult se schimbase. Harry le-a propus să se roage împreună, iar gardienii și-au plecat și ei capul în semn de respect. Ba chiar i-au dat voie să rămână singur cu mama lui, știind că nu mai avea intenția să evadeze!

Harry s-a dedicat lucrării în închisori din interior. Organiza întâlniri, înscria deținuți la cursurile „Vocea profeției” și le oferea cărți de Ellen G. White. Până la eliberarea din închisoare, grupul de adventiști de acolo a crescut până la aproape o sută de persoane.

Când a ajuns acasă, a început să lucreze ca evanghelist cu literatura. Îi place mult să le vorbească altora despre credința lui și să-i conducă la Dumnezeu.

„Conducerea sufletelor la Isus este o carieră nouă și satisfăcătoare pentru mine, cu mult mai bună decât cea care m-a adus la închisoare!” mărturisește el.

Harry Mitengo trăiește în Liwonde, Malawi.

3. Răspunsul surprinzător

Câțiva adventiști din Malawi au luat decizia să organizeze o evangelizare. În prima seară, au fost dezamăgiți pentru că au venit puțini oameni. Deși s-au rugat, nu au avut decât cel mult treizeci de participanți. Unii au sugerat ca întâlnirile să fie anulate, dar vorbitorul nu a fost de acord.

– Dacă ne vom ruga serios, a spus el, Dumnezeu va face o minune.

În seara următoare, au venit aceleași treizeci de persoane. Au cântat și s-au rugat împreună și apoi s-a ridicat vorbitorul. Deodată, în timpul prezentării, cuvintele lui au fost acoperite de bățai din palme și de strigătele unei mulțimi de afară.

Zgomotul creștea pe măsură ce mulțimea se apropia, având în frunte un nyau – un închinător la spirite, îmbrăcat în fuste foșnitoare din ierburi și zdrențe și purtând pe cap o mască bogat împodobită. Probabil că mergeau cu toții spre cimitir.

Când alaiul a ajuns în dreptul lor, vraciul s-a oprit din dansul lui și s-a uitat la vorbitor. Mulțimea s-a oprit și ea. Nyau a rămas nemișcat, rezemat de un perete și dădea impresia că vrea să-l asculte pe evangelist. Oamenii au făcut liniște, iar vorbitorul și-a reluat prezentarea.

Nyau a ascultat atent până la sfârșit. Cineva a estimat că, odată cu el, au ascultat predica alte două sute de persoane! Vorbitorul și-a continuat cu emoție prezentarea despre visul lui Nebucadnețar din Daniel, capitolul 2. După rugăciunea de închidere, nyau și alaiul său și-au continuat drumul spre cimitir.

În seara următoare, întâlnirea a început cu aceleași treizeci de persoane, dar, pe parcurs, s-au alăturat tot mai mulți oameni. A venit chiar și nyau, cu masca și fustele lui foșnitoare! De data aceea, nu a mai rămas afară, ci a intrat și a luat loc. Și cei care îl urmau au luat loc. Vorbitorul nu și-a dat seama dacă era același nyau din seara precedentă, dar i-a recunoscut pe mulți dintre cei care erau cu el. Au mai venit și alți vizitatori, curioși să afle ce anume îl determinase pe nyau să participe. În ocazia aceea, au venit aproape optzeci de persoane!

Numărul participanților a continuat să crească. După câteva seri, vorbitorul i-a invitat să-L primească pe Isus ca Mântuitor și nouăzeci și cinci de persoane au răspuns „da” și au solicitat studii biblice.

În seara următoare, au venit aproape două sute de oameni, inclusiv alți doi nyau, îmbrăcați în haine zdrențuite și purtând ramuri de copac ca să-și acopere fața. Cu ocazia aceea, alte cincizeci de persoane au răspuns la apelul de a-L primi pe Isus. Evanghelizarea s-a încheiat cu o clasă de botez. La final, s-au botezat o sută patruzeci și cinci de persoane. Printre ele s-a aflat și acel nyau care a întrerupt întâlnirea în prima seară. El a continuat să-I fie credincios lui Isus.

Astăzi, adventiștii care s-au rugat și au lucrat în acea zonă se închină într-o biserică mai mare, fiindcă biserica de dinainte devenise neîncăpătoare pentru noii membri și pentru vizitatorii interesați de mesajul care i-a atras pe închinătorii Diavolului la închinarea înaintea lui Dumnezeu.

Willan Mkandawire, cel care relatează experiența, este lucrător laic în Lilongwe, Malawi.

24 octombrie

4. Nimic altceva decât credință (1)

John a avut de mic convingerea că Dumnezeu îl cheamă să fie pastor. A încercat să ignore chemarea sau să o evite, dar nu a reușit.

În Zimbabwe, studenților le este aproape imposibil să-și găsească un loc de muncă. De aceea, când s-a înscris la Universitatea Solusi, John a fost nevoit să se bazeze pe mama lui pentru achitarea taxelor.

Fiindcă îndrăgește lucrarea de evanghelizare, John a susținut mai multe programe de evanghelizare în vacanțe. Astfel, într-o vacanță, a susținut evanghelizări scurte în mai multe biserici și, spre marea lui bucurie, o sută de persoane s-au predat lui Hristos!

Când s-a întors acasă, se aștepta ca taxele să fie plătite deja, dar nu erau. Mama i-a explicat că nu reușea să mai facă vânzare.

– Cred că trebuie să amâni un semestru, i-a spus ea necăjită.

- Stai liniștită! a încurajat-o John. Dumnezeu m-a chemat la slujirea pastorală și tot El mă va ajuta să plătesc taxele!

John și-a făcut bagajul, și-a luat la revedere de la mama lui și s-a urcat în autobuzul care ducea la Solusi, deși știa că, odată ajuns acolo, nu avea cu ce să-și cumpere bilet de întoarcere. Nu avea cu el decât credința!

Ajuns la universitate, a rămas peste noapte în camera unui prieten, fiindcă perioada de înscriere se încheiase deja. A doua zi, l-a căutat pe pedagogul căminului de băieți ca să-i ceară o cameră. La început, pedagogul nu a fost dispus să-i dea pentru că nu plătise taxa, dar, fiindcă îl cunoștea, a acceptat.

- Uite cheia, i-a spus el. Dar, dacă nu-mi aduci până mâine la ora 5 după-amiază dovada că ai plătit taxa, va trebui să pleci!

John i-a mulțumit și și-a așezat lucrurile în cameră. Înainte să despacheteze, a îngenuncheat și s-a rugat: „Doamne, Îți mulțumesc pentru timpul pe care-l pot petrece în această cameră. Dacă nu Te vei îngriji de taxă, mâine va trebui să plec. Deci depinde de Tine! Îți mulțumesc, Doamne! Amin.”

John aflase că sora Jeremy, o evanghelistă, susținea întâlniri de evanghelizare în campus. S-a gândit să-i facă o vizită.

- Ai plătit taxa? l-a întrebat ea.

- Nu, a răspuns el cu franchețe. Mama nu are bani. Am venit la dumneavoastră ca să ne rugăm împreună.

- Hai să-I cerem bani lui Dumnezeu! l-a îndemnat ea. Să-I mulțumim că-ți dă banii de care ai nevoie.

Au îngenuncheat amândoi și sora Jeremy l-a mulțumit Domnului pentru banii pe care nu-i primise încă.

Banii nu au venit în ziua aceea. În timp ce se plimba prin campus, câțiva prieteni l-au întrebat ce face. John nu le-a povestit ce problemă avea, dar le-a spus zâmbind:

- Sunt foarte bine. Dumnezeu Se ocupă de toate!

O fată din campus cunoștea situația lui și i-a sugerat să renunțe. El i-a răspuns cu încredere:

- Nu încerca să mă descurajezi. Dumnezeu îmi va purta de grijă.

Însă ziua a trecut și nimic nu s-a întâmplat. John și-a așezat din nou cazul în mâinile Domnului și s-a dus la culcare.

(Va continua.)

5. Nimic altceva decât credință (2)

A doua zi de dimineață, John a participat la devoționalul organizat în campus. Sora Jeremy îl conducea și a întrebat dacă dorea cineva să se roage pentru toți studenții. S-a oferit John. S-a rugat cu voce tare pentru studenții care aveau diferite nevoi, iar în gând s-a rugat și pentru el.

După câteva ore, s-a întâlnit cu un prieten.

– Ce mai faci? I-a întrebat acesta. Ești bine?

– Da, a răspuns John. Sunt bine. Dumnezeu are grijă.

– Ce mai face mama ta?

– E bine și ea, a răspuns el, apoi, fără să-și dea seama, a adăugat: E îngrijorată că nu-mi pot plăti taxa.

– De cât ai nevoie?

John avea nevoie de 50 000 de dolari zimbabwieni ca să se înscrie. Prietenul lui a scos imediat din buzunar câteva bancnote și i le-a întins. Erau bancnote botswaneze care valorau în total 23 000 de dolari zimbabwieni. John i-a mulțumit fericit și i-a acceptat. „Bine, Doamne”, și-a spus el în gând, „cum să schimb acum aceste bancnote în așa fel încât să am suficienți bani pentru taxa de înscriere?”

În numai câteva minute, a reușit să schimbe bancnotele, obținând jumătate din suma necesară. S-a grăbit apoi să-i dea mamei lui un telefon ca să o anunțe că Dumnezeu făcuse deja o jumătate de minune.

– Mamă, i-a spus el apoi, poți, te rog, să o trimiți la bancă pe Mercy [sora lui John] ca să depună 25 000 de dolari [zimbabwieni]?

– John, știi că nu am atâția bani!

– Trimite-o pe Mercy în oraș, i-a spus el, pentru că Dumnezeu ne va da banii ăștia.

Mama lui era încurcată, dar nu i s-a opus. Dacă el avea o credință atât de puternică, ea nu a îndrăznit să se îndoiască. A rugat-o pe Mercy să plece la oraș și să aștepte acolo ca Dumnezeu să-i dea banii pentru John.

În acest timp, John s-a dus în oraș să depună în contul Universității Solusi cei 25 000 de dolari primiți. Când a ajuns în oraș, a sunat-o iar pe mama lui.

– Și eu am încercat să dau de tine! i-a spus ea. Mercy s-a întâlnit cu un prieten de-al tău care îți promisese bani pentru alimente. Dar, fiindcă tu erai deja plecat, a rugat-o pe ea să-i depună în contul tău. Când a auzit de cât ai nevoie, și-a dat seama că era mai mult decât plănuise să dea, dar când a deschis portofelul, a văzut că avea în el mai mult de 25 000 de dolari. Atunci, i-a dat banii de care aveai nevoie. Spune-ne acum numărul contului ca să-i depunem!

Ochii lui John s-au umplut cu lacrimi când a auzit ce frumos i-a răspuns Dumnezeu la rugăciune. I-a dictat numărul contului și i-a mulțumit ei și surorii lui pentru că au contribuit la împlinirea miracolului.

S-a întors repede la școală și a ajuns cu numai câteva minute înainte de închiderea casieriei. Avea inima ușoară și parcă plutea când se gândea că Dumnezeu făcuse o nouă minune pentru un tânăr care nu avea nimic altceva decât credință!

La Universitatea Solusi studiază peste 1 000 de studenți. Mulți dintre ei au ajuns acolo la fel ca John, prin credință. Campusul se extinde și este nevoie de mai mult spațiu în cantină. Vă mulțumim pentru darurile pe care le veți aduce în Sabatul al Treisprezecelea pentru lucrarea de acolo!

*John Mavesere era student la Teologie la Universitatea Solusi din Zimbabwe când a fost scrisă această experiență.
El îi slujește acum Domnului în patria lui.*

7 noiembrie

6. O perspectivă mai amplă (1)

N-am avut niciodată în plan să devin creștin. L-am cunoscut pe Dumnezeu la un liceu de stat cu internat. De fapt, am cunoscut o fată cu care mi-am dorit să fiu prieten. Mi-am făcut curaj s-o invit în oraș și m-am dus la sala de lectură ca s-o conving să iasă cu mine. Știam că era creștină, dar lucrul acesta nu mă deranja. Am găsit-o citind o broșură. Am luat loc lângă ea și am întrebat-o despre ce citea. Ea mi-a oferit o broșură, iar eu m-am prefăcut că citeam, ca s-o impresionez. Am invitat-o să iasă în oraș cu mine, dar ea a refuzat politicos și mi-a spus că

puteam să păstrez broșura. În seara aceea, mi-am luat timp s-o citesc. Era un studiu despre iad din seminarul „Vocea profeției”. M-am tulburat mult și nu am dormit bine în noaptea aceea.

Mi se întâmpla des să încalc regulamentul școlii și să intru în bucluc. Într-o sâmbătă dimineață, a doua zi după ce o invitasem pe această fată să iasă cu mine, m-am dus la administrație ca să văd dacă eram pe lista elevilor sancționați.

În timp ce citeam lista, a venit la mine un băiat și m-a invitat la un serviciu religios care avea loc atunci în amfiteatru. Nu-mi dau seama cum de-am acceptat invitația lui, pentru că nu mai intrasem într-o biserică de zece ani și nu eram interesat de religie. Am traversat campusul împreună și am intrat în amfiteatru. Nu știam că fata căreia îi propusese să iasă cu mine cu o zi înainte era adventistă.

Mai departe s-a întâmplat ceva foarte straniu. Aveam în buzunar doi dolari pe care intenționeam să-i cheltuiesc pe băutură în seara aceea. Totuși, când a trecut coșul pentru daruri prin dreptul meu, m-am trezit că am dat și eu tot ce aveam. Mai târziu, mi-am dat seama că faptul acesta m-a ferit de băutură în weekedul acela.

Am aflat apoi că elevii care se strâneau acolo făceau mai mult decât să se roage și să cânte. Aveau un program pentru exploratori foarte bine pus la punct. M-am interesat de programul lor și am rămas și după-amiază ca să-i văd ce făceau. Sâmbăta următoare m-am înscris și eu în Clubul Exploratorilor. Toți au rămas foarte mirați.

Trebuie să știți că eu nu am acceptat invitația de a merge la biserică pentru că fata care-mi plăcea era adventistă, dar m-am bucurat când am văzut-o acolo. Ea s-a apropiat de mine și m-a ajutat să mă simt bine la biserică. Însă nu a acceptat să iasă cu mine.

Din prima zi în care am intrat în biserică, am decis să nu mai fumez și să nu mai beau. Îi mulțumesc Domnului că de atunci nu am mai consumat niciodată alcool și nu am mai fumat! Am încetat să mă mai văd cu vechii mei prieteni, iar ei mi-au făcut probleme din cauza interesului meu pentru religie. Au insistat să merg cu ei și au făcut tot ce le-a stat în putință ca să mă câștige înapoi. Dar eu am refuzat. Mi-am făcut noi prieteni la biserică și, după câteva luni, mi-am predat viața lui Hristos și am primit botezul. Aveam șaptesprezece ani la data aceea.

(Va continua.)

7. O perspectivă mai amplă (2)

După absolvirea liceului, am lucrat ca evanghelist cu literatură trei ani. Într-o zi, am făcut o vizită la un spital și am zărit o persoană care îmi părea cunoscută – era unul dintre foștii mei tovarăși de pahar, un prieten din copilărie, dar l-am recunoscut cu greu. Era bolnav de tuberculoză și de SIDA și era pe moarte. Am fost șocat să-l văd zăcând acolo inconștient. Era prea târziu să-i vorbesc despre Hristos. M-a urmărit o vreme gândul că, dacă m-aș fi împotrivit chemării lui Dumnezeu, aș fi putut ajunge la fel ca el. După câteva zile, vechiul meu prieten a murit. Experiența aceasta mi-a adâncit convingerea despre importanța de a răspunde chemării divine oricând și oriunde. Respingerea ei poate însemna moarte.

Planul meu era să lucrez toată viața ca evanghelist cu literatură. Până la urmă, foaia tipărită mă ajutase să-L cunosc pe Hristos! Însă Conferința locală m-a solicitat să păstoresc trei biserici. Nu aveam pregătire pastorală și nici nu-mi trecuse vreodată prin minte că aș putea face o astfel de lucrare. Mi-a fost greu să iau o decizie pentru că nu se potriveau deloc cu direcția în care credeam eu că mă conducea Dumnezeu. În final, am acceptat.

După câțiva ani de lucrare, Conferința m-a îndemnat să mă înscriu la Universitatea Solusi. M-am înscris, iar în vacanțe am susținut întâlniri de evanghelizare oriunde eram solicitat. S-a răspândit vestea că eram dispus să lucrez și am primit mai multe invitații. Am descoperit că îmi plăcea foarte mult acest tip de lucrare.

În timpul unei prezentări, vorbitorul ne-a provocat să ne lărgim perspectiva despre modul în care ne poate folosi Dumnezeu în lucrarea Sa.

– Nu vă puneți limite, spunea el, și nu-I puneți limite lui Dumnezeu.

Cuvintele acestea au fost provocatoare pentru mine. Cum îmi puteam lărgi mai mult perspectiva despre ceea ce aștepta Dumnezeu de la mine? El făcuse deja cu mult mai mult decât mă gândisem vreodată că ar fi posibil!

După câteva luni, am fost solicitat să susțin o campanie de evanghelizare în Africa de Sud. Când am verificat calendarul, mi-am dat seama că perioada stabilită cădea exact în sesiunea de examene. Nu le-am vorbit celor din Africa de Sud despre problema mea, pentru că

mă rugasem ca Dumnezeu să-mi extindă teritoriul, dar am postit și m-am rugat ca El să facă posibilă plecarea. Eram convins că va găsi o cale. Nici perioada de desfășurare a evanghelizării și nici sesiunea nu aveau cum să fie devansate. Dar Dumnezeu a lucrat pentru mine și am aflat că sesiunea a fost amânată cu o săptămână. Ce bucurie că puteam să slujesc în Africa de Sud și să susțin examenele fără probleme!

Evanghelizarea a fost o experiență binecuvântată. Nouăsprezece persoane și-au predat viața lui Dumnezeu. Cât de adevărat este că Dumnezeu mi-a extins teritoriul, mi-a lărgit perspectiva și a transformat un păcătos într-un instrument al puterii Sale!

Moses Muyunda și-a încheiat studiile de teologie și slujește acum ca pastor hirotonit în Zambia.

21 noiembrie

8. Mâna salvatoare a lui Dumnezeu (1)

Wesley Banda păstora câteva comunități de țară în Malawi. El locuia împreună cu familia lui într-o casă cu două camere. În zonă nu exista energie electrică, iar soția lui pregătea hrana la un foc făcut afară.

Într-o seară, după cină, doamna Banda s-a întors la focul din curte ca să pregătească pentru a doua zi de dimineață *sadza*, o mâncare tradițională din porumb. Soțul ei era în camera din față și citea. Copiii stăteau liniștiți în casă și așteptau timpul pentru altar. Doar micul Joshua, în vârstă de cinci ani, adormise pe covor, la picioarele tatălui său.

Când pastorul Banda a aprins lampa cu parafină, singura lor sursă de lumină, a observat că flacăra sfârâia. Combustibilul se consuma rapid. A luat parafină și a umplut din nou rezervorul. Nu știa că era amestecată cu puțină gazolină. În timp ce o turna în rezervor, vaporii de gazolină s-au aprins și lampa a explodat în mâinile lui.

Instinctiv, pastorul Banda a aruncat lampa în colțul celălalt al camerei, dar hainele i-au luat foc. Soția lui a auzit explozia și când a ridicat privirea, soțul ei ieșea din casă cu hainele în flăcări. A aruncat imediat pe hainele lui un vas cu apă în timp ce el se tăvălea pe pământ. În scurt timp, focul a fost stins.

Copiii au ieșit din casă țipând: „Foc! Foc!” Focul cuprinsese camera din față. În agitația momentului, nimeni n-a observat că micuțul Joshua lipsea. După câteva clipe, doamna Banda a întors privirea spre ușa ca-

sei și l-a văzut pe băiat ieșind târâș din casă cu hainele de pe el arzând. A scos un țipăt, l-a luat în brațe și l-a afundat într-un vas cu apă. Focul s-a stins cu un sfârâit, dar micuțul Joshua avea arsuri serioase.

Vecinii au ieșit din case alarmați. S-au grăbit să ajute la stingerea incendiului, dar casa și bunurile din ea au fost distruse în cea mai mare parte.

În sat nu exista nici clinică și nici spital. Un vecin s-a dus în grabă acasă la un fermier care avea mașină. A bătut cu putere la poartă și l-a implorat să dea ajutor. El s-a suit imediat în mașină ca să-i ducă pe cei din familia Banda la spital. Aproape de miezul nopții, au ajuns la urgențe. Trecuseră patru ore de la explozie.

Când au văzut arsurile suferite de pastor și de băiat, medicii au dat din cap îngrijorați. Amândoi aveau arsuri grave, dar Joshua era cel mai afectat – avea arsuri întinse pe picioare, pe abdomen și pe piept și acestea îi provocau mari dureri. În timp ce îl tratau, ei încercau să-i pregătească pe părinți pentru eventualitatea că băiatul nu avea să supraviețuiască.

– Facem tot ce putem pentru fiul dumneavoastră, a spus medicul, încercând să-i menajeze, dar are arsuri atât de grave, că ar fi mai bine pentru el să moară.

– Nu! i-a răspuns doamna Banda pe un ton ferm. Dumnezeu i-a salvat viața. Dumneavoastră faceți ce trebuie să faceți, dar Dumnezeu îmi va salva copilul.

(Va continua.)

28 noiembrie

9. Mâna salvatoare a lui Dumnezeu (2)

Tratarea rănilor a fost aproape la fel de dureroasă ca arsurile. Asistentele le desfăceau bandajele în fiecare zi, înmuindu-le cu apă sărată. Pe urmă curățau cu blândețe arsura, ca să îndepărteze pielea moartă, prevenind astfel infecția. Asistentele au învățat-o pe doamna Banda să spele rănilor și să aplice tratamentul. Ea a rămas cu soțul și cu fiul ei în spital ca să le pregătească mâncare și să ajute la îngrijirea lor.

După două luni de zile, pastorul Banda a simțit că nu mai putea să stea la spital. Mușchii îi erau slăbiți și se deplasa greu, dar era îngrijorat de membrii bisericii.

După plecarea lui, soția și băiatul au rămas internați încă patru luni. Doamna Banda îi vorbea duios copilului în timp ce-i curăța și-i trata rănilor. Prezența ei i-a făcut bine băiatului și i-a dat speranță.

Separarea aceasta de câteva luni a fost grea pentru familie. Nu s-au putut vedea în tot acest timp, dar s-au rugat unii pentru alții.

Au trecut șase luni și Joshua a fost transferat la un spital de recuperare, unde timp de trei luni a făcut fizioterapie. Nu putea să meargă singur, dar a învățat să se deplaseze cu un cadru. Doamna Banda a început să se adapteze la noua rutină de terapie zilnică. Îi ținea picioarele în apă caldă, apoi îi întindea mușchii de la picioare. Era dureros, dar l-a încurajat să nu mai plângă și să cânte.

În cele din urmă, Joshua s-a întors acasă, dar mama a continuat să-l trateze și l-a îndemnat să meargă pe jos. Când îi vedea pe prietenii lui că se jucau afară, își dorea să iasă cu ei. După un an de zile de recuperare și terapie, a putut să meargă singur fără ajutor.

Și recuperarea pastorului Banda a durat mult. Mușchii de la picioare, care fuseseră afectați, nu îi mai permiteau să meargă cu bicicleta. Din acest motiv, deplasarea de la o biserică la alta îi era mult îngreunată. Cu toate acestea, bisericile lui au continuat să crească atât ca număr de membri, cât și în credință.

Pastorul Banda are convingerea că Dumnezeu a fost lângă fiecare dintre ei în acest necaz, oferindu-le încurajare, binecuvântare și vindecare.

– Dumnezeu ne-a binecuvântat chiar și în ceasul cel mai greu, ne spune el. După accident, când mi-am reluat slujirea ca pastor, biserica a prosperat și mai mult și au venit la credință mai mulți oameni.

Și doamna Banda este recunoscătoare pentru binecuvântările lui Dumnezeu din această perioadă dificilă.

– Îți mulțumesc lui Dumnezeu că mi-a salvat soțul și copilul, ne spune ea. Din experiența aceasta am învățat că este important să-mi iau mai mult timp pentru familie, spune ea. Am remarcat calitățile deosebite ale lui Joshua în timpul pe care l-am petrecut în spital. Spre exemplu, nu mi-am dat seama că are un talent deosebit la cântat decât atunci când l-am auzit cântând pe patul de spital. În perioada internării am devenit foarte buni prieteni unul cu altul și cu Dumnezeu.

Wesley Banda a studiat la Universitatea Solusi din Zimbabwe, iar acum lucrează ca pastor hirotonit în Malawi. Și soția lui, Oliva Banda, a participat la câteva cursuri când au stat în campus.

10. Strigătul deșertului Kalahari (1)

Valurile de căldură dansau deasupra nisipurilor fierbinți. Un boșiman negru și mic de statură se îndrepta cu pas hotărât spre răsărit, traversând marele deșert Kalahari, și își ridica mereu privirea spre micul nor cenușiu de pe cer. Sekoba urma instrucțiunile pe care le primise într-un vis. Un înger îi spusese să caute un om pe nume William, care avea să-l învețe despre Dumnezeu adevărat.

Asemenea înțelepților care au urmat o stea, Sekoba a urmat norul până când s-a oprit deasupra unui sat. Le-a spus localnicilor despre visul lui, dar ei l-au luat în râs. În noaptea aceea, îngerul i s-a arătat din nou și i-a spus să-și continue drumul spre răsărit. După ce a călătorit prin deșert o lună, l-a găsit pe pastorul William Moyo, care, la rândul său, fusese pregătit printr-un vis pentru venirea acestui om.

Pastorul l-a învățat pe Sekoba timp de mai multe săptămâni. Boșimanul i-a povestit despre modul minunat cum îl călăuzise Dumnezeu până atunci. În tinerețe, avusese o convingere interioară că trebuia să învețe să citească și să scrie, așa că acum putea să citească singur din Biblia pastorului. Cu câțiva ani în urmă, când se aflau într-o zonă în care leii le omorau vitele, a avut convingerea că o putere superioară îi stăpânea pe lei. El s-a rugat acestei puteri, iar leii au plecat. Când a aflat despre creștinism și a început să-L caute pe Dumnezeu cu ardoare, un înger i s-a arătat în vis și l-a condus la pastorul William.

După ce a aflat despre vestea bună a mântuirii, Sekoba l-a luat pe pastorul William cu el ca să le vorbească și membrilor familiei lui despre Dumnezeu și să-i pregătească pentru botez. În acest fel, cu ocazia unei adunări de tabără din 1948, primii convertiți dintre boșimani au intrat în apa botezului.

Boșimani sunt niște oameni scunzi, cu o înălțime medie de 1,50 m, care rătăcesc în grupuri mici, vânând și culegând fructe sălbatice. Ei sunt un popor nomad care a învățat să supraviețuiască în zona deșertică dificilă din Botswana.

Clima Botswanei este în general uscată. În deșertul Kalahari, situat în sud-vestul țării, precipitațiile medii anuale sunt foarte scăzute: sub 230 mm. Timp de mulți ani, ei au avut contact cu adventiștii de ziua a șaptea prin medicii devotați de la Spitalul Kanye. Săptămâna următoare, dr. K. Seligman ne va relata o întâmplare adevărată. *(Va continua.)*

12 decembrie

11. Strigătul deșertului Kalahari (2)

Razele fierbinți ale soarelui se revărsau necruțătoare peste bărbatul scund care înainta tiptil, cu arcul în mâini. După trupul slab și plin de zbârcituri, dădea impresia că ar avea în jur de șaptezeci de ani, dar el era obișnuit cu lipsa de apă și hrană și avea reflexe vii.

Purtând cu el înțelepciunea acumulată de strămoșii lui, se apropia încet de mica turmă de căpriori care pășteau. Când a ajuns destul de aproape, și-a potrivit săgeata otrăvită în arc, a ochit și a tras. Ținta a fost lovită, dar, cum pielea căpriorului era tare, săgeata nu a pătruns adânc. Căpriorul s-a uitat în jur și l-a atacat pe boșiman, luându-l în coarne și scuturându-l cu putere până când l-a sfârtecat și i-a tăvălit intestinele prin nisip și pietriș. După plecarea căpriorului, omul s-a ridicat cu greu în picioare și, ținându-și măruntaiele strâns, a plecat să ceară ajutor la singurul spital pe care îl știa: spitalul adventist aflat la câțiva kilometri depărtare!

Când a ajuns la spital, era la un pas de a-și pierde cunoștința. Îngrozite, cadrele medicale l-au transportat imediat la sala de operații, uimite de puterea lui de rezistență. Chirurgul s-a rugat fierbinte în timp i-a curățat intestinele, le-a așezat înapoi în cavitatea abdominală și a cusut rana. Știa că numai Dumnezeu putea să-l vindece.

După o îngrijire medicală atentă și multă rugăciune, boșimanul s-a vindecat și s-a întors la familia lui, fără să dea vreun semn că ar fi cunoscut dragostea lui Dumnezeu pe parcursul internării.

După câteva luni, un bărbat scund cu o cicatrice mare pe abdomen a adus la spital un șir de mărgele lung de peste un metru, lucrat cu minuțiozitate cu unelte primitive, ca semn al recunoștinței sale pentru medicul care îl salvase.

O parte din darurile care se vor strânge la colecta din Sabatul al Treisprezecelea va ajuta la construirea unei școli primare adventiste în Botswana. Vă rugăm, faceți planuri ca să aduceți un dar generos în Sabatul al Treisprezecelea!

Dr. K. Seligman este medic în Gaborone, Botswana.

12. Toate lucrează împreună spre binele nostru

Ca mulți alți tineri africani, Siyoka migrase din satul natal într-un oraș, în căutarea unui loc de muncă. Stătea în gazdă la niște rude și trimitea tot ce putea acasă, la mama lui, rămasă văduvă, și la cei doi frați ai lui mai mici.

Primul lucru care l-a atras la prezentările susținute de pastorul Mbena a fost muzica. Iar când a aflat despre Isus, s-a gândit mult timp ce frumos ar fi să meargă la cer împreună cu El. Se gândea cum va fi în paradis, când nu-i va mai fi foame și frică niciodată, și când nu va mai fi trist și singur.

La sfârșitul prezentărilor, Siyoka a decis să se întoarcă acasă și să meargă la școală pentru ca, într-o zi, să devină pastor. Prezbiterul local care a avut grijă de participanții la evanghelizare a crezut că tânărul și-a pierdut interesul pentru biserică după ce a părăsit orașul.

Ca să-și poată plăti taxele școlare, Siyoka muncea oriunde se putea, dar și în grădina familiei. Însă în anul acela nu a plouat.

Atunci au fost loviți de foamete. Mulți au murit și mulți alții, inclusiv Siyoka, s-au îmbolnăvit. Mama lui a fost disperată văzându-l că era pe moarte. A reușit să-l ducă la spitalul din orașul cel mai apropiat. Acolo l-a găsit pastorul Mbena, care venise să-i viziteze pe câțiva membri ai bisericii.

După ce i-a povestit ce i s-a întâmplat, Siyoka i-a spus cu glas pierdut, dar cu fața strălucitoare de bucurie:

– Dumnezeu este bun, pastore Mbena. El m-a ocrotit în timpul foametei și acum mă va ajuta să supraviețuiesc ca să-mi văd sătenii botezați. Veți veni în satul meu, nu-i așa?

– Da, Siyoka, trebuie să vin în satul tău și să țin o evanghelizare pentru ca oamenii să afle despre Isus, i-a răspuns pastorul cu afecțiune.

– Dar ei îl cunosc deja pe Isus, frate pastor! l-a asigurat Siyoka. Douăzeci și cinci de persoane sunt pregătite deja pentru botez. Le-am spus tot ce am învățat la prezentările dumneavoastră și i-am învățat și cântările! M-am întâlnit cu ei în fiecare Sabat. Chiar și când foametea s-a înrăutățit ne-am rugat, iar Dumnezeu a răspuns rugăciunilor noastre. El m-a adus aici ca să vă găsesc pe dumneavoastră. Când veniți la noi?

Pastorului Mbena nu-i venea să creadă ce auzea. Băiatul acesta, care avusese atât de puțin timp la dispoziție ca să-L cunoască pe Dumnezeu, devenise predicator al Său! Când Siyoka s-a însămănătoșit, pastorul a mers până acasă la el. Le-a făcut vizite sătenilor și a descoperit că fu-

seseră bine învățați. Ce zi extraordinară a fost aceea când Siyoka și cei douăzeci și cinci de convertiți ai lui au primit botezul!

Experiența aceasta a fost consemnată de Charlotte Ishkanian.

26 decembrie

13. Acum este timpul!

Debora, o adventistă de ziua a șaptea, tânjea de dor după biserica ei. Se căsătorise cu un necredincios și se mutase împreună cu el într-o zonă unde nu exista nicio biserică adventistă.

După mai mulți ani, câțiva adventiști care se prezentau ca fiind Echipa „Acum este timpul” au hotărât să susțină o evanghelizare în zona aceea. În prima seară, soțul lui Debori se afla prin preajmă și a intrat. Cu toate că era amețit de băutură, și-a dat seama că prezentările erau conduse de membrii bisericii din care făcea parte soția lui și a început să strige:

– Unde ați fost până acum? Soția mea este adventistă și vă așteaptă de ani de zile să veniți!

Unul dintre organizatori l-a convins să iasă din sală ca să nu tulbure întâlnirea și, în final, i-a dat o Biblie pentru soția lui.

În noaptea aceea, Debora a visat că soțul ei îi aducea o Biblie. S-a trezit și se gândea la vis. Soțul ei nu ar fi dat nicidecum banii pe o Biblie.

Pe la ora 2 noaptea, a sosit și soțul ei și i-a dat Biblia, exact așa cum visase! Entuziasmată de acest semn al grijii lui Dumnezeu, nu a mai putut să doarmă și s-a ridicat din pat, dornică să afle unde se ținea evanghelizarea.

A aflat și a ajuns acolo devreme dimineața. I-a găsit pe predicatori și a studiat Biblia împreună cu ei plină de elan. A decis ca de atunci înainte să-I slujească fără nicio opreliște Dumnezeului care îi vorbise în vis.

Soțul ei era tolerant, dar părinții lui s-au supărat. I-au ars toate hainele, inclusiv pe cele pe care i le dăduseră membrii echipei de evanghelisți. Când au înțeles că Debora nu avea să renunțe la credința ei, au alungat-o din casă și au cumpărat altă soție pentru băiatul lor, dar, văzând că el nu era fericit, s-au domolit și au reprimat-o pe Debora ca noră.

Soțul ei s-a bucurat, dar nu a arătat niciun interes pentru religie. Totuși, pe măsură ce ea a căutat să-l mulțumească și să-i intre în voie, viața ei creștină frumoasă de ajutorare a semenilor l-a impresionat și a decis să devină adventist de ziua a șaptea. Astăzi, lucrează împreună cu Debora pentru a le vorbi altora despre dragostea lui Dumnezeu.

Debora și soțul ei trăiesc într-o țară din Africa.

OCTOMBRIE

1. J. Faptele ap. 4:13
 2. V. Deuteronomul 4:29
 s. a. B 18:55, CT 18:45, IS 18:48, MS 19:01,
 SM 19:07, DJ 19:05, AR 19:14

3. S. Matei 13:45,46
 s. a. B 18:54, CT 18:44, IS 18:46, MS 18:59,
 SM 19:05, DJ 19:03, AR 19:12

4. D. Filipeni 3:8
 5. L. 1 Corinteni 3:11
 6. M. 1 Corinteni 3:14,16
 7. M. Iacov 4:14,15
 8. J. Iov 28:28

9. V. Matei 19:29
 s. a. B 18:43, CT 18:33, IS 18:35, MS 18:47,
 SM 18:53, DJ 18:52, AR 19:00

10. S. Luca 11:4
 s. a. B 18:41, CT 18:31, IS 18:33, MS 18:45,
 SM 18:51, DJ 18:50, AR 18:59

11. D. Filipeni 3:12,13
 12. L. Tit 2:12
 13. M. Ioan 14:27
 14. M. 1 Ioan 2:15
 15. J. 1 Corinteni 1:30,31
 16. V. Eclesiastul 7:8

s. a. B 18:31, CT 18:21, IS 18:21, MS 18:34,
 SM 18:39, DJ 18:40, AR 18:48

17. S. 2 Timotei 1:8
 s. a. B 18:29, CT 18:19, IS 18:19, MS 18:32,
 SM 18:37, DJ 18:38, AR 18:46

18. D. Luca 17:21
 19. L. Efeseni 3:12
 20. M. Matei 9:9,13
 21. M. 1 Samuel 15:22
 22. J. 1 Corinteni 2:12
 23. V. Psalmii 92:4,5

s. a. B 18:19, CT 18:09, IS 18:09, MS 18:22,
 SM 18:26, DJ 18:28, AR 18:35

24. S. Matei 25:7-9,13
 s. a. B 18:17, CT 18:08, IS 18:07, MS 18:20,
 SM 18:25, DJ 18:27, AR 18:34

25. D. 2 Petru 3:18
 26. L. Matei 7:13,14
 27. M. Proverbele 14:12
 28. M. Eclesiastul 2:11
 29. J. 1 Petru 1:8,9
 30. V. 1 Ioan 3:2

s. a. B 17:08, CT 16:59, IS 16:57, MS 17:10,
 SM 17:15, DJ 17:18, AR 17:24

31. S. Romani 12:18
 s. a. B 17:07, CT 16:57, IS 16:55, MS 17:09,
 SM 17:13, DJ 17:16, AR 17:23

NOIEMBRIE

1. D. Matei 11:29
 2. L. Filipeni 4:7
 3. M. Psalmii 30:11,12

4. M. 2 Timotei 1:9
 5. J. Efeseni 6:2,3
 6. V. 2 Împărați 20:15
 s. a. B 16:59, CT 16:49, IS 16:47, MS 17:00,
 SM 17:04, DJ 17:08, AR 17:14

7. S. Ioan 14:21
 s. a. B 16:58, CT 16:48, IS 16:45, MS 16:59,
 SM 17:02, DJ 17:07, AR 17:13

8. D. Romani 12:21
 9. L. Numeri 6:24-26
 10. M. Psalmii 121:5

11. M. Ioan 6:37
 12. J. Psalmii 149:9
 13. V. Ioan 5:44

s. a. B 16:51, CT 16:41, IS 16:37, MS 16:51,
 SM 16:54, DJ 17:00, AR 17:05

14. S. Matei 16:24
 s. a. B 16:50, CT 16:40, IS 16:36, MS 16:50,
 SM 16:53, DJ 16:59, AR 17:04

15. D. Faptele ap. 11:26
 16. L. Psalmii 84:2
 17. M. Evrei 12:6
 18. M. Evrei 12:9,10
 19. J. 1 Corinteni 7:29-31

20. V. Matei 20:28
 s. a. B 16:44, CT 16:35, IS 16:30, MS 16:44,
 SM 16:47, DJ 16:54, AR 16:58

21. S. Ioan 10:10,11
 s. a. B 16:43, CT 16:34, IS 16:29, MS 16:43,
 SM 16:46, DJ 16:53, AR 16:57

22. D. Efeseni 3:14-16
 23. L. 2 Corinteni 9:11
 24. M. Luca 17:17,18
 25. M. 1 Tesaloniceni 1:5

26. J. Deut. 34:7,10
 27. V. Iosua 1:8
 s. a. B 16:39, CT 16:30, IS 16:24, MS 16:39,
 SM 16:41, DJ 16:49, AR 16:53

28. S. Matei 20:27
 s. a. B 16:39, CT 16:30, IS 16:24, MS 16:38,
 SM 16:40, DJ 16:48, AR 16:52

29. D. Matei 23:11,12
 30. L. Iacov 1:12

DECEMBRIE

1. M. Matei 24:44
 2. M. Romani 8:31,37
 3. J. Efeseni 1:18,19
 4. V. Efeseni 5:27
 s. a. B 16:37, CT 16:27, IS 16:21, MS 16:35,
 SM 16:37, DJ 16:46, AR 16:50

5. S. 1 Ioan 2:14
 s. a. B 16:36, CT 16:27, IS 16:21, MS 16:35,
 SM 16:37, DJ 16:46, AR 16:49

6. D. 1 Timotei 3:15
 7. L. Psalmii 115:1
 8. M. 2 Timotei 2:19
 9. M. 1 Împărați 19:18
 10. J. 1 Împărați 17:14
 11. V. 1 Corinteni 16:14

s. a. B 16:36, CT 16:27, IS 16:20, MS 16:34,
 SM 16:36, DJ 16:45, AR 16:49

12. S. Efeseni 6:14
 s. a. B 16:36, CT 16:27, IS 16:20, MS 16:34,
 SM 16:36, DJ 16:46, AR 16:49

13. D. Isaia 12:2
 14. L. Psalmii 119:10
 15. M. Tit 2:13
 16. M. Evrei 6:11
 17. J. Matei 6:30-32
 18. V. Ioan 14:2,3

s. a. B 16:37, CT 16:28, IS 16:21, MS 16:36,
 SM 16:37, DJ 16:47, AR 16:50

19. S. Luca 18:8
 s. a. B 16:38, CT 16:29, IS 16:21, MS 16:36,
 SM 16:38, DJ 16:47, AR 16:50

20. D. Geneza 1:27,28
 21. L. Psalmii 8:4,5
 22. M. Geneza 18:25
 23. M. Ioan 7:38
 24. J. Matei 10:39
 25. V. Isaia 9:6

s. a. B 16:41, CT 16:32, IS 16:24, MS 16:39,
 SM 16:41, DJ 16:50, AR 16:53

26. S. Ioan 15:7,8
 s. a. B 16:41, CT 16:32, IS 16:25, MS 16:40,
 SM 16:41, DJ 16:51, AR 16:54

27. D. Ioan 3:19-21
 28. L. Galateni 6:7
 29. M. Psalmii 103:15,17
 30. M. Eclesiastul 12:1
 31. J. Psalmii 90:12